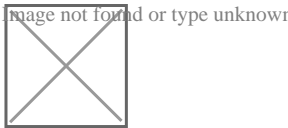

26 Νοεμβρίου 2024

Όσιος Αλύπιος ο Κιονίτης

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Όσιος Αλύπιος ο Κιονίτης

Εορτάζει στις 26 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ανείχεν Αλύπιον όρθιος κίων,

Προς ουρανούς ζητούντα βαίνειν, ου μένει.

Εικάδι έκτη άλυπον, Αλύπιε, βης επί οίκον.

Βιογραφία

Ο Όσιος Αλύπιο ήταν από την Αδριανούπολη της Παφλαγονίας και έζησε τον 6ο αιώνα μ.Χ. Η παράδοση αναφέρει ότι, όταν θα γεννιόταν ο Αλύπιος, η μητέρα του είδε σε όνειρο να κρατάει ένα λευκό αρνί που στα κέρατά του ήταν τρεις αναμμένες λαμπάδες, που σήμαινε τις αρετές που θα είχε το παιδί που θα γεννιόταν.

Οι γονείς του έδωσαν στον Αλύπιο χριστιανική ανατροφή, που στο πρόσωπο του επέφερε καρπούς εκατονταπλασίονας. Είχε μεγάλη περιουσία, την οποία δαπάνησε στους φτωχούς και πάσχοντες της περιοχής του. Διότι ευχαρίστηση του ήταν να εκπληρώνει το νόμο του Θεού, που προτρέπει τους χριστιανούς να είναι «συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαχνοι, φιλόφρονες» (Α΄ επιστολή Πέτρου, γ΄ 8). Δηλαδή να συμπαθούν και να συμμετέχουν στις λύπες των αδελφών τους, να αγαπούν σαν αδελφούς τους συνανθρώπους τους, να έχουν πονετική και τρυφερή καρδιά και να είναι περιποιητικοί και ευγενείς.

Ο Αλύπιος, αφού έμεινε πάμφτωχος, αποσύρθηκε στην έρημο, όπου έκανε ασκητική ζωή. Πληροφορίες αναφέρουν ότι έμεινε πάνω σ΄ ένα στύλο 50 (κατ΄ άλλους 53 η 66) χρόνια για λόγους άσκησης και κάτω από διάφορες καιρικές συνθήκες.

Η φήμη της αρετής του έφερε κοντά στον Αλύπιο και άλλες ψυχές, που ζητούσαν ειρηνικό καταφύγιο. Στους ανθρώπους αυτούς υπήρξε φιλόστοργος πνευματικός πατέρας, και τους καθοδηγούσε με τις συμβουλές του και τους στήριζε με το παράδειγμα του.

Πέθανε ειρηνικά το έτος 608 μ.Χ., αφού έζησε 100 χρόνια, κατ΄ άλλους 120. Τελείται δε η Σύναξις αυτού «εν τη μονή αυτού τη ούση πλησίον του Ιπποδρομίου», κατά τον Παρισινό Κώδικα 1594.

Απολυτίκιον

Ήχος α΄. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Δοξάζων ο Θεός, την σην γέννησιν Πάτερ, προέγραψε σαφώς, της ζωής σου την χάριν αυτώ γαρ ευηρέστησας, αρετών τελειότητι όθεν ήστραψας, από του κίνου

πάσι, των αγώνων σου, τας αληθείς αντιδόσεις, Αλύπιε Όσιε.

Έτερον Απολυτίκιον

Ήχος α΄.

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τους Προπάτορας Όσιε, τον Ιώβ εν τοις πάθεσι, τον Ιωσήφ εν τοις πειρασμοίς, και την των Ασωμάτων πολιτείαν, υπάρχων εν σώματι, Αλύπιε Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ΄. Ως απαρχάς της φύσεως.

Ως αρετών υπόθεσιν, και Ασκητών καλλώπισμα, η Εκκλησία δοξάζει σε σήμερα, και ανυμνεί σε Αλύπιε· ταις ευχαίς σου παράσχου, τοις τιμώνσιν εκ πόθου τας αριστείας σου, και τα παλαιίσματα, των δεινών εγκλημάτων εκλύτρωσιν, ως επώνυμος.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ΄. Την Σοφίαν και Λογον.

Συμεών ημίν ώφθης άλλος σοφέ· το γαρ σώμα υψώσας στύλω εκ γης, ω Πατερ Αλύπιε, των δαιμόνων τας φάλαγγας, ετροπώσω θεόφρον, πικρώς κατοιμώζοντας, και εις αβάτους τόπους, αυτούς απεδίωξας· όθεν και εδείχθης, εγκαλλώπισμα θείον, Πατέρων το καύχημα, Μοναζόντων το στήριγμα. Διο πίστει βοώμέν σοι· Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω την αγίαν μνήμην σου.

Τα Θαυμαστά Οράματα

Ο Αλύπιος, όπως είπαμε, γεννήθηκε στην Αδριανούπολη της Παφλαγονίας. Είχε γονείς ευγενείς και ξακουστούς και σε ήθη χρηστούς και ενάρετους. Η μητέρα του, όταν ήταν

έγκυος, είδε όραμα, ότι κρατούσε ένα αρνί όμορφο. Αυτό είχε στα κέρατα του δύο λαμπάδες αναμμένες, που φώτιζαν και όλο το σπίτι έλαμπε. Αυτό ήταν σημείο της αρετής και

της λαμπρότητας του με την οποία επρόκειτο να φωτίσει κόσμο πολύ, με τον θαυμάσιο βίο του. Και πάλιν όταν τον γέννησε είδε άλλο όραμα. Είδε ότι συνάχθηκε όλη η πολιτεία και με υμνωδίες και ιερά άσματα τον προσκύνησαν με πολλή ευλάβεια. Όταν ήταν τριών ετών και τελείωσε ο θηλασμός του βρέφους, απέθανε ο πατέρας του. Η μητέρα του από τα οράματα εκείνα και από τα άλλα σημεία εννόησε βαθειά, ότι το παιδί της έμελλε να γίνει δούλος γνήσιος του Θεού. Το πήγε, λοιπόν, και το παρέδωσε στην Εκκλησία, στα χέρια του Αρχιερέως Θεοδώρου.

Όσιος Αλύπιος ο Κιονίτης

Θεμέλιο η σωφροσύνη και η εγκράτεια

Ο Αρχιερέυς το φρόντισε σαν πατέρας πνευματικός και το ανέθρεψε με ευσέβεια,

διδάσκοντας τον Νόμο του Κυρίου. Έβαλε, λοιπόν, από την παιδική ηλικία ο Όσιος ως πρώτα

θεμέλια, τη σωφροσύνη και την εγκράτεια. Όταν του ερχόταν η επιθυμία να φάγει κάτι φαγώσιμο, πολεμούσε ανδρικό τον εχθρό. Ούτε ψωμί δεν χόρταινε. Δάμαζε τη σάρκα και

έσβηνε τις ορμές και το κινήματα της με την εγκράτεια. Τον θυμό τον νικούσε με την ταπείνωση. Ομοίως και τα υπόλοιπα πάθη τα κατανικούσε με τις αντίθετες αρετές και τα

έκανε να υπακούουν όλα στην ψυχή του.

Βλέποντας ο Αρχιερέυς την ενάρετη ζωή του, τον χειροτόνησε Ιεροδιάκονο και του έδωσε όλη την φροντίδα και τη διοίκηση της Εκκλησίας. Αποδείχθηκε ο πλέον κατάλληλος

να αναλάβει αυτό το βαρύ έργο. Και τέλος ο θαυμαστός Αλύπιος βοήθησε πολύ τον Αρχιερέα στο έργο και τον προορισμό της Εκκλησίας.

Ο πόθος της ψυχής του

Άλλα ο Αλύπιος είχε άλλον πόθο αδάμαστο. Ήθελε να αναχωρήσει από τον κόσμο, για να βρει τη σωτηρία της ψυχής του στη μοναξιά, με μόνον τον εαυτόν του και τον Θεό.

Την γνώμη του αυτή την φανέρωσε μόνον στη μητέρα του. Της ζήτησε την άδεια, για να υπάγει, όπως της είπε στην Ανατολή, όπου ήσαν Ησυχαστήρια για Μοναχούς. Και η

ευσεβής μητέρα του δεν λυπήθηκε, σαν γυναίκα χήρα και ασθενής που ήταν, για τη στέρηση του υιού της. Με όλη της την καρδιά τον παρακίνησε. Κατόπιν έκαμε προσευχή

στο Θεό, αγκαλιάστηκαν με δάκρυα και στεναγμούς, φιλήθηκαν και αποχωρίστηκαν.

Οι συμπολίτες του λυπήθηκαν, όταν έμαθαν την αναχώρηση του. Ιδιαίτερος όμως λυπήθηκε ο Αρχιερέυς, ο οποίος, δια ν το άκουσε έτρεξε αμέσως κοντά του και τον πρόφθασε

στα Ευχάϊτα. Εκεί γινόταν η πανήγυρις του Άγιου Θεοδώρου. Τον παρακάλεσε με δάκρυα να επιστρέψει στην πατρίδα. Ο Διάκονος Αλύπιος λυπήθηκε που τον εμπόδισε ο

Αρχιερέυς από τον σκοπό του. Αλλά την νύχτα άκουσε θεϊκή φωνή, που του έλεγε:

-Μη λυπάσαι που γυρίζεις πίσω, διότι όπου και αν ζήση κανένας με ευσέβεια και κατά Θεό, εκεί είναι τα Ιεροσόλυμα.

Τοιουτοτρόπως λοιπόν, ήταν θέλημα Θεού, και επέστρεψε πάλι στην πατρίδα του. Βρήκε ένα έρημο τόπον νοτίως της γενέτειρας του. Εκεί έμεινε έγκλειστος σε καλύβι, μακριά

από την κοινωνία των ανθρώπων. Εκεί ούτε δένδρο υπήρχε ούτε άλλη παρηγοριά

του σώματος.

Ναός της Αγίας Ευφημίας

Αφού έμεινε στο καλύβι αρκετόν καιρό, θέλησε να γίνει και μετέωρος. Είδε σε ένα τάφο ένα στύλο, στον οποίον από τον παλιό καιρό είχαν κτίσει στην κορυφή, ένα λέοντα.

Έβαλε στο νου του, να βγάλει το λέοντα και να μείνει αυτός στο στύλο. Επήγε, λοιπόν, στη χώρα και αγόρασε ένα Σταυρό, μία εικόνα του Χριστού και ένα σιδερένιο μοχλό.

Μ' αυτόν ξερίζωσε με δύναμη μεγάλη το ξόανο, δηλ. το λέοντα και έστησε σαν τρόπαιο τον Σταυρόν και την εικόνα του Χριστού. Από τον μεγάλο όμως κόπο αποκοιμήθηκε.

Τότε βλέπει στον ύπνο του δύο άνδρες Ιερωμένους και του λένουν:

-Πολύν καιρό σε περιμένομε, γιατί είναι θέλημα Θεού, να συμμόρφωσης αυτούς τους τόπους και να κτίσης Ναό της πανευφήμου Ευφημίας.

Αμέσως ο Άγιος σηκώθηκε και άρχισε να σκάβει τα θεμέλια. Τότε φάνηκαν πάλιν οι ιερωμένοι εκείνοι άνδρες, από τους οποίους ο μιν ένας κρατούσε θυμιατήρι και σημείωνε

τον τύπον, ο δε άλλος έλεγε:

-Ωσαννά, ωσαννά σε τούτο το θυσιαστήριο.

Έτσι ο Άγιος βεβαιώθηκε, ότι ήταν θέλημα Θεού να οικοδομήσει την Εκκλησία.

Έκτισε, λοιπόν, εκεί τον Ναό της Αγίας. Όχι όμως μεγαλοπρεπή και πλούσιο.

Περνούσε πολλή

φτώχεια. Μόνο σε πίστη ήταν πλούσιος. Όταν χτίσθηκε η Εκκλησία πήγαιναν εκεί κάθε μέρα οι άνθρωποι και συζητούσαν με τον Άγιο άφοβα. Αυτό όμως στενοχωρούσε τον

Άγιο, γιατί έχασε την ησυχία του.

Επάνω στο στυλό ο καρτερόψυχος

Ανέβηκε λοιπόν σε ένα στύλο. Κάρφωσε στην κορυφή του γύρω σανίδες, ώστε να μη μπορεί να κοιμηθεί ξαπλωμένος, αλλά όρθιος και ξύπνιος να φαντάζεται πάντοτε τα

επουράνια. Ήταν δε τότε τριάντα ετών και στεκόταν, ω! του θαύματος, σαν χάλκινο ή λίθινο άγαλμα. Υπόμεινε τις βροχές και τα χιόνια του χειμώνα, τούς άγριους άνεμους,

τη λαύρα του καλοκαιριού, την ψύχρα της νύχτας. Αλλά δόξα τω Θεώ, εκείνος ο αθλητής της ουράνιος Βασιλείας, ο καρτερόψυχος, δεν νικήθηκε από τίποτε ούτε από τις

απολαύσεις του σώματος. Υπέμενε να κυβερνά το σώμα με λίγο νερό και ψωμί. Και αυτό κάθε τόσες μέρες μια φορά. Με αυτόν τον τρόπο ταλαιπωρούμενος δεν

σαλεύτηκε ούτε

μια φορά το μυαλό του. Κάθε μέρα πολεμούσε με το θάνατο, και μάχετο με τα πνεύματα της πονηρίας. Κάθε μέρα νικούσε τα πονηρά πνεύματα με τα όπλα της προσευχής.

Η μητέρα του αν και αγαπούσε το παιδί της, εν τούτοις βλέποντάς το να υποφέρει για τον Χριστό τόσο κακοπάθεια, παρέβλεπε τη δική της αγάπη για να αναγνωρίσει ανώτερο

από το υιό της τον Κύριο. Τι ευλογημένο παιδί! Αλλά και τι φιλόθεη και φιλόστοργη μητέρα! Έμεινε αυτή ως το τέλος κάτω από το στύλο. Έμεινε στο καλύβι, και υπηρετούσε το

παιδί της. Κέρδιζε δε την τροφή των με το εργόχειρο, από το οποίο έδιδε μάλιστα και ελεημοσύνη στους φτωχούς.

Αρχόντισσες αφήνουν την ματαιότητα

Διαδόθηκε, λοιπόν, παντού η φήμη του Όσιου, και πολλοί έρχονταν για να τον δούνε και να τον συμβουλευτούνε. Μεταξύ αυτών ήσαν και πολλές γυναίκες, οι οποίες άφηναν τα

μάτια του κόσμου και μόναζαν. Τόσο δε ενάρετες ήσαν και τόσο φρόντιζαν για τη σωτηρία της ψυχής τους, ώστε η ζωή τους έγινε φωτεινό παράδειγμα. Σ' αυτές έδωσε ο Όσιος

νόμο και κανόνες, πως να πορεύονται. Αργότερα έγινε και η μητέρα του Αγίου μοναχή. Και μαζί με τις υπόλοιπες μονάζουσες δοξολογούσαν τον Κύριο. Ξεχωριστά στην άλλη

πλευρά του στύλου είχαν οι άνδρες άλλο Μοναστήρι όπου έψαλλαν ακατάπαυστα, δοξολογώντας τον Κύριο. Επάνω δε στον στύλο στο μέσο αυτών, ο Όσιος έψαλλε πάλιν μαζί

με τους Αγγέλους σαν όμοιος με αυτούς

Προφητεύει και θαυματουργεί

Ο Όσιος, μαζί με τα άλλα χαρίσματα, είχε από τον Θεό και το χάρισμα να γνωρίζει τα μέλλοντα. Στους ασθενείς ήταν γιατρός άμισθος, θεράπευσε κάθε ασθένεια, χωρίς φάρμακα

η αλοιφές... Όσοι ακόμη είχαν διαφορές και έχθρες μεταξύ τους, έρχονταν στον Όσιο και με τη διδασκαλία του και τις συμβουλές του, γίνονταν φίλοι και γύριζαν στα σπίτια τους,

δοξάζοντες τον Θεό. Στην ελεημοσύνη ήταν τόσο πρόθυμος, ώστε χαιρόταν περισσότερο να αυτός που έδινε από εκείνον, που έπαιρνε.

67 χρόνια πάλι με το κρύο και τους δαίμονες

Κάποια χρονιά έκαμε πολύ βαρύ χειμώνα. Πολύ βαρύτερο από τους άλλους. Το

κρύο ήταν δριμύτερο, και έπεσε τόσο πολύ χαλάζι, που σκέπασε τον Όσιο, ώστε δεν μπορούσε

να σηκωθεί. Ήταν και γέροντας τώρα, αδύνατος από την πολλή εγκράτεια. Ο πάγος πέρασε από όλα του τα μέλη και τα νεύρα. Πάγωσε και δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος.

Άρχισε να απονεκρώνεται. Παράλυσαν τα γόνατά του. Είχε και μια πληγή κάτω στο πόδι από την πολλή ορθοστασία. Επί δεκατέσσερα έτη, τα τελευταία της ζωής του αρρώστησε

και έμεινε μόνο από το ένα πλευρό, χωρίς να μπορεί να γυρίσει από το άλλο. Έμεινε στο στύλο εξήντα επτά (67) έτη. «Όσπερ τίς χαλκούς άνδριάς, ὄμβρους τέ καί καύσωνι

προσπαλαίων, κρυμοῖς τέ καί νιφάσι καί άνέμοις καί λαίλαψι». Ήταν ευχαριστημένος που πάλευε με τη ζέστη του ήλιου, με τις βροχές και τα χιόνια και το ψύχος του χειμώνα.

Αλλά η φοβερότερη πάλη ήταν με τούς κακούργους δαίμονες.

Η κοίμηση του

Έτσι λοιπόν, αγωνιζόμενος και σιγά-σιγά απονεκρούμενος από τον πάγο, παρέδωσε την αγία του ψυχή στον Κύριο. Ήταν το έτος 608 ή 610 μ.Χ. Τότε βασίλευε ο Ηράκλειος.

Απέθανε υπεραιωνόβιος, επάνω δηλαδή από 100 χρόνια. Στην κοίμηση του Οσίου, μαζεύτηκαν αμέτρητοι άνθρωποι άνδρες και γυναίκες για να πάρουν αγιασμό, από τον

ασπασμό των αγίων του Λειψάνων. Έμειναν αγρυπνούντες κοντά του και ψάλλοντες τέσσερες ημέρες από την πολλή τους ευλάβεια. Κατά την τελευταία ημέρα, όταν τον

ενταφίαζαν έτρεξε ένας δαιμονιζόμενος. Έπεσε στο τάφο του Αγίου. Τον σπάραξε τότε τρομερά το δαιμόνιο. Αλλά με τις πρεσβείες Του Αγίου, έφυγε από τον νέον ο μισάνθρωπος και ο νέος έγινε υγιής και δόξαζε τον Θεό.

Το Μοναστήρι του Αγίου Αλυπίου

Τον βίο του τον έγραψε ένας μαθητής του. Η κάρα του οσίου ευρίσκεται στο Άγιον Όρος, εις την Μονή του Κουτλουμουσίου. Εκεί υπήρχε μοναστήρι του οσίου Αλυπίου. Αυτό

1428 ενώθηκε με την Μονή του Κουτλουμουσίου.

Όσιος Αλύπιος ο Κιονίτης

Όσιος Αλύπιος ο Κιονίτης

Πηγές: saint.gr - xristianos.gr